

Jistě někdo napíše ucelenou reportáž z druhého ročníku Porty v Řevnicích, ale když už jsem se dostal do areálu na novinářskou akreditaci, cítím za povinnost, a to za povinnost příjemnou, předat alespoň pár svých postřehů ze dvou večerů.

Jednak jsem rád, že se Porta v Řevnicích už zabydlela. Bylo plno a sluší jí to tam. I druhá scéna na volejbalovém hřišti je dobrý nápad, možná lepší, než byla loni scéna přímo v městečku. Rovněž všechny obslužné a informační faktory byly v areálu na jedničku – netrpěl jsem ani hladu, ani nedostatkem informací. A ani nedostatkem setkání s ostatními lidmi, kolem žánru se motajícími – taky signál, že Portě se vrací její význam. Páteční večer byli ještě publikum i technika zkoušeni prudkým deštěm, ale obstáli oba.

Ale k věci, resp. k hudbě: Zhlédl jsem **Votvíráky** a **Šworc** – Šworc je standardně countryový, **Votvíráci** se snaží dělat šou, ale spíš by se měli nejdříve soustředit na techniku. I když obklopeni P. Dobešem nebo P. Jíšovou – to je těžké vyniknout.

P. Dobeše

jsem viděl relativně nedávno i na Fontáně, potěšil hlavně tím, že nehrál stejné písničky – evidentně odhadl rozdílné publikum, a tak zazněly snad jen

Jarmila

a

Brhlík se Sojkou

na obou scénách. Obvyklé kytarové exhibice T. Kotrby nechyběly. Písničky

P. Jíšové

z nového alba znějí daleko lépe a přesvědčivěji živě – na portovním pódiu jsem je sledoval takřka bez dechu, suverenita P. Jíšové je ojedinělá, ale deska mě ještě úplně nechytla. Jinak ale páteční večer měl právě tyto dva vrcholy – Pavlínu Jíšovou a následující

Poutníky

. Poutníci se představili s ostříhaným J. Polou a novým kytaristou a zpěvákem, který umí zdárně napodobovat R. Křesťana zamlada. Příjemné to bylo, vitalita Poutníků a současně tradiční zvuk jsou pořád obdivuhodnější.

Sobotní večer byl trochu rozporuplný. **Shannon** jsou jistě skvělí, ale Irové by je slyšet neměli a publikum by přeci jen mělo být v těchto hudebních okrajovostech více poučené. Což není chyba publika. Následující

Lenka Dusilová opět

ukázala, že je průměrnou popovou hvězdičkou, která měla jen to štěstí, že se nachomýtla k jednomu natáčení. Zatímco Shannon byli dramaturgický experiment, Dusilová byla dramaturgický omyl. Předskakovat Evě a Vaškovi snad, ale na Portu? Možná by si měla aspoň opatřit textaře, který zvládne otextovat písně celé, bez potřeby použití zvukomalebných slabik lalala a nanana v polovině písně. Pak ale přišla bomba.

Miroslav Kovářík

recitoval básně V. Hraběte a auditorium ztichlo a ani nedutalo. Silný, naléhavý, expresivní zážitek. Ono je to tak asi pokaždé, když M. Kovářík recituje, ale Lesní divadlo ten pocit ještě umocňovalo. Prostě ho obdivuji. Lépe to vyjádřit nedovedu. Sobotní večer uzavíralo trio

Samson

-

Redl

-

Janoušek

. Ještě před tím předal moderující Z. Schwager jakousi sošku svému řediteli Samsonovi za to, co pro žánr dělá. Dobrý nápad, taky mám pár ředitelů a pár sošek. Jinak proti nápadu jako takovému nic, Samsonův podíl na popularizaci a udržování při životě té lehčí a pohodovější části žánru je nezpochybnitelný. Škoda jen, že jako trio všichni tři muzikanti už tak trochu jako by nevěděli co roupama. Trošku nadbytečné „hvězdnomanýrové“ exhibice, zejména hudební, rozměňovaly dojem z písní samotných, jinak skvělých. Víc se mi líbili semknutější, kompaktnější a prostší. Ale třeba jsem jen prostě konzervativní. Na Portu příští rok do Řevnic ale zase rozhodně aspoň na chvíli zaskočím.